

De Bronzen Sleutel

Lees ook van Holly Black & Cassandra Clare:

Magisterium Boek 1 – De IJzerproef

Magisterium Boek 2 – De Koperen Vuist

★ ★ Holly Black ★ ★
Cassandra Clare

MAGISTERIUM

★ De Bronzen Sleutel ★

Vertaald door
Merel Leene

moon

Oorspronkelijke titel: *Magisterium – The Bronze Key*

Published in agreement with the author,

C/O BAROR INTERNATIONAL, INC. Armonk, New York, U.S.A.

© Holly Black & Cassandra Clare LLC

© Vertaling uit het Engels: Merel Leene, 2017

© Nederlandse uitgave: Moon, Amsterdam 2017

© Omslagbeeld: Akiyoko, Microvector/Shutterstock.com

Omslagontwerp: FAVORITBUERO, München/Marieke Oele

Typografie: Perfect Service

ISBN 978 90 488 3549 2

ISBN 978 90 488 3550 8 (e-book)

NUR 283

www.uitgeverijmoon.nl

www.overamstel.com

OVERAMSTEL

uitgevers

Moon is een imprint van Overamstel uitgevers bv

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor Jonah Lowell Churchill,
die weleens de slechte tweelingbroer zou kunnen zijn

↑ ≈ Δ ○ ©

HOOFDSTUK EEN

Call prutste nog een laatste keer aan zijn robot en stuurde hem toen de 'ring' in: een gedeelte van de garagevloer dat met blauw krijt was afgetekend. Het stukje garage was het strijdperk voor de robots die hij en Aaron met veel moeite in elkaar hadden geknutseld met auto-onderdelen, metaalmagie en heel veel stevige tape. Op dat stuk vloer vol olie- en benzinevlekken zou een van hun robots tragisch aan zijn eind komen, en de andere zou het slagveld als overwinnaar verlaten. De een zou fier overeind blijven en de ander te gronde gaan. De een zou...

Met een schok bewoog Aarons robot naar voren. Een van de armpjes zwaaide omhoog, zwiepte heen en weer en onthoofdde Calls robot. Vonken spatten alle kanten op.

'Hé, dat is niet eerlijk!' riep Call.

Aaron snoof. Op zijn wang zat een vieze veeg en hier en daar stond een pluk haar recht overeind doordat hij uit frustratie zijn handen door zijn haar had gehaald. Door de

genadeloze zomerzon hier in North Carolina was zijn neus verbrand en zat zijn gezicht vol sproeten. De Makar zag er heel anders uit dan vorig jaar, toen hij keurig opgedoft het ene na het andere tuinfeestje afliep om daar met saaie, belangrijke volwassenen te praten.

‘Tja, ik bouw gewoon betere robots dan jij,’ zei Aaron ach-teloos.

‘O ja?’ Call concentreerde zich. Zijn robot kwam in be-weging, eerst langzaam, maar al gauw sneller toen Call het onthoofde lijf met metaalmagie weer tot leven wekte. ‘Pak aan!’

Calls robot tilde een arm op. Plotseling schoot er vuur uit, als water uit een tuinslang. De vonken sproeiden over Aarons robot heen, die overal begon te roken. Aaron probeerde nog met watermagie zijn robot te blussen, maar het was al te laat. De tape stond in brand. Zijn robot zakte in elkaar tot een rommelig hoopje rokende onderdelen.

‘Jihaaa!’ riep Call. Zijn vaders opvoedkundige advies dat je je als winnaar een beetje netjes dient te gedragen sloeg hij als altijd in de wind.

Brutus, Calls chaoswolf, schrok wakker toen er een vonk-je op zijn vacht landde. Hij begon te blaffen.

‘Hé!’ Calls vader, Alastair, kwam het huis uit rennen. Een beetje verwilderd keek hij om zich heen. ‘Niet zo dicht bij mijn auto! Die heb ik net gerepareerd!’

Ondanks zijn vaders gemopper voelde Call zich ontspan-nen. Dat was eigenlijk al de hele zomer het geval. Hij was zelfs opgehouden zichzelf Gemene Slechterik-punten toe te kennen. De Vijand des Doods was dood, voor zover de tovenaarswereld wist. Constantine Madden was verslagen door Alastair. Alleen Aaron en Tamara, Jasper de Winter en Calls vader kenden de waarheid: dat Call een soort herbo-ren versie van Constantine Madden was, alleen dan zonder

zijn herinneringen en hopelijk ook zonder zijn neiging tot het kwade.

Aangezien de hele wereld dacht dat Constantine dood was en Calls vrienden het verder niet erg vonden, ging Call vrijuit. Aaron kon, ook al was hij een Makar, gewoon weer dollen met zijn vriend Call. Binnenkort zouden ze terugkeren naar het Magisterium. Dit jaar zaten ze in hun Bronsjaar, wat inhield dat ze eindelijk met de coolste toverkracht aan de slag zouden gaan: vecht- en vliegspreuken.

Alles was goed. Alles was geweldig.

En bovendien was Aarons robot veranderd in een rokend hoopje schroot.

Eigenlijk kon Call zich nauwelijks een beter leven voorstellen.

'Ik hoop dat jullie het niet vergeten zijn,' zei Alastair. 'Vanavond is het feest in het Collegium. Weet je nog? Het feest ter ere van ons.'

Aaron en Call keken elkaar geschrokken aan. Natuurlijk waren ze dat wél vergeten. De zomer was voorbijgeleden in een waas van skateboarden en ijsjes eten, films en computergames. Alle twee hadden ze verdrongen dat de Vergadering van Magiërs een overwinningsfeestje voor hen had gepland op het Collegium, ter ere van het feit dat de Vijand des Doods na dertien lange jaren koude oorlog was verslagen.

De Vergadering wilde met name vijf mensen in het zonnetje zetten: Call, Aaron, Tamara, Jasper en Alastair. Het had Call nogal verrast dat Alastair had toegezegd te komen. Al zo lang Call zich kon herinneren had Alastair een bloedhekel gehad aan magie, het Magisterium en alles wat met magiërs te maken had. Call vermoedde dat zijn vader ermee had ingestemd omdat hij graag de hele Vergadering voor Call wilde zien klappen en hoopte dat iedereen einde-

lijk zou snappen dat Call aan de goede kant stond. Dat zijn zoon een held was.

Call slikte, plotseling nerveus. 'Maar ik heb niets om aan te trekken,' sputterde hij.

'Ik ook niet!' Aaron keek nogal geschrokken.

'Vorig jaar hebben Tamara's ouders toch al die mooie kleren voor je gekocht,' merkte Call op.

Tamara's vader en moeder waren zo blij geweest dat hun dochter bevriend was met een Makar, een van de zeldzame tovenaars die chaosmagie beheersten, dat ze Aaron min of meer geadopteerd hadden. Ze hadden hem bij hen thuis laten logeren en handenvol geld uitgegeven aan chique kappers, dure kleren en uitbundige feesten.

Call begreep nog steeds niet goed waarom Aaron besloten had deze zomer bij hem thuis door te brengen in plaats van bij de familie Rajavi, maar Aaron was heel stellig geweest.

'Die zijn allemaal te klein,' antwoordde Aaron. 'Ik heb alleen nog maar spijkerbroeken en T-shirts.'

'En daarom gaan we nu naar het winkelcentrum.' Alastair rammelde met zijn autosleutels. 'Kom op, jongens.'

'Tamara's ouders namen me mee naar een vreselijk chique kledingzaak,' vertelde Aaron terwijl ze naar Alastairs collectie opgeknapte auto's liepen. 'Het was echt heel raar.'

Call dacht aan het kleine winkelcentrum in hun stadje en grijnsde. 'Nou, maak je borst maar nat voor een heel ander soort raar. Wij gaan terugreizen in de tijd, en dat helemaal zonder magie!'

'Volgens mij ben ik allergisch voor deze stof,' mompelde Aaron. Hij stond voor een grote spiegel achter in de Koop-

jeshal. Ze verkochten in deze zaak van alles: tractors, kleren, goedkope afwasmachines. Alastair kocht hier altijd de overalls die hij in zijn garage droeg. Call had een bloedhewel aan de winkel.

'Ziet er prima uit,' zei Alastair, die ergens op hun reis door de hal een stofzuiger had opgeduikeld en die nu grondig bestudeerde, waarschijnlijk vanwege de onderdelen. Hij had ook een jasje voor zichzelf uit een rek getrokken, maar dat had hij nog niet gepast.

Aaron keek nog eens naar het akelig glimmende grijze pak. De veel te lange pijpen slobberden rond zijn enkels en de enorme kraagpunten deden Call aan haaienvinnen denken.

'Oké,' zei Aaron gedwee. Hij was zich er altijd pijnlijk van bewust dat alles wat er voor hem werd gekocht een gunst was. Hij wist heel goed dat hij geen geld had en geen ouders die spullen voor hem konden kopen. Hij was altijd dankbaar.

Aaron en Call hadden beiden geen moeder meer. Aarons vader leefde nog wel, maar zat in de gevangenis, en Aaron had liever niet dat andere mensen dat wisten. Call begreep niet waarom Aaron daar zo'n probleem van maakte, maar dat was waarschijnlijk omdat Calls eigen geheim nog veel groter was.

'Ik weet het niet, pap!' Call tuurde naar zijn spiegelbeeld. Het pak dat hij droeg, was van donkerblauw polyester en zat veel te strak bij zijn oksels. 'Volgens mij hebben we alle twee niet de goede maat.'

Alastair zuchtte. 'Een pak is een pak. Aaron groeit nog wel in dat van hem. En dat van jou... Nou ja, misschien moet jij een ander jasje passen. Het heeft geen zin om iets te kopen wat je alleen vanavond aan kunt.'

'Wacht, ik maak een foto.' Call haalde zijn mobieltje te-

voorschijn. 'Misschien kan Tamara ons advies geven. Zij weet vast wat je moet aantrekken naar een suf tovenaarsfeestje.'

Er klonk een woesh-geluidje toen Call Tamara de foto stuurde. Een paar tellen later kwam er al een berichtje terug: *Aaron ziet eruit als een oplichter die in een krimpstraat heeft gestaan, en jij lijkt wel een leerling van een katholieke jongensschool.*

Aaron keek over Calls schouder vulling mee en kromp ineem toen hij het berichtje las.

'Nou?' vroeg Alastair. 'We kunnen de pijpen omslaan en met tape vastplakken. Om ze korter te maken.'

'Of we kunnen naar een andere winkel gaan zodat we straks niet voor de hele Vergadering voor paal staan,' zei Call.

Alastair keek van Call naar Aaron, zuchtte en zette de stofzuiger terug. 'Oké. We gaan.'

Het was heerlijk om het benauwde, veel te warme winkelcentrum weer uit te zijn. Na een kort autoritje stonden Call en Aaron voor een tweedehandswinkel waar ze van alles en nog wat verkochten, van kanten kleedjes tot ladekasten en naaimachines. Call was er al eerder geweest met zijn vader en wist dat de eigenaresse, Miranda Keyes, gek was op tweedehands kleren. Zelf droeg ze niet anders, en daarbij trok ze zich weinig aan van regels voor de combinatie van kleuren of stijlen. Zo kon je haar bijvoorbeeld over straat zien lopen in een wijde swingrok met poedelapplicatie, felgekleurde gogo-laarzen en een glittertopje met een patroon van blazende katten.

Maar dat wist Aaron niet. Met een aarzelende glimlach op zijn gezicht keek hij door de etalageruit de winkel in. De moed zonk Call in de schoenen. Dit werd waarschijnlijk nog erger dan de Koopjeshal. Aanvankelijk had het al-

lemaal nog wel grappig geleden, maar zo langzamerhand werd Call een beetje misselijk. Hij wist dat zijn vader 'excentriek' was – een aardige manier om te zeggen dat hij raar was – en dat had hem nooit veel kunnen schelen, maar het was niet eerlijk dat ook Aaron er straks excentriek uit moest zien. Wat als Miranda alleen rode fluwelen smokings had, of nog erger?

Het was al erg genoeg dat Aaron de hele zomer aangelengde limonadesiroop had gedronken, in plaats van limonade van echte citroenen, zoals ze die bij Tamara thuis maakten; dat hij op een soldatenbrits had geslapen die Alastair in Calls slaapkamer had neergezet; dat hij door een waterfontein had gelopen die ze hadden gemaakt door met een mes gaten in een tuinslang te snijden; en dat hij ouderwetse cornflakes als ontbijt had gekregen in plaats van door de kok precies naar wens gekookte eitjes. Als Aaron ook nog in een fout pak naar dat feest moest, was dat misschien de druppel. Dan had Call de beste-vriend-oorlog definitief verloren.

Ook Alastair stapte nu uit de auto. Met een akelig voor gevoel liep Call achter zijn vader en Aaron aan de winkel in.

De pakken hingen achter in de zaak, achter tafels vol rare koperen muziekinstrumenten en een groene stenen schaal vol roestige sleutels. Het leek hier wel wat op Alastairs eigen antiekwinkel 'Nu en dan', alleen hingen er bij Miranda overal jassen met bontkragen en zijden sjaals van het plafond, terwijl Alastair zich had gespecialiseerd in meer industrieel antiek. Miranda kwam achter uit de winkel aanlopen en praatte een paar minuten met Alastair over wat ze allemaal op de kop had getikt in Brimfield – een enorme antiekmarkt in het noorden – en wie ze daar allemaal was tegengekomen. Calls angstige voor gevoel werd alleen maar groter.

Eindelijk vertelde Alastair haar wat ze hier eigenlijk kwamen doen. Miranda nam beide jongens met een korte, maar scherpe blik op, alsof ze dwars door hen heen keek en iets heel anders zag. Bij Alastair deed ze hetzelfde, met iets toegeknepen ogen, en daarna verdween ze naar achteren.

Aaron en Call dwaalden wat door de winkel en deden voor de lol wie het raarste voorwerp kon vinden. Aaron had een wekker in de vorm van Batman gevonden, die 'Wakker worden, Robin!' zei als je op de bovenkant drukte, en Call had een rare trui opgeduikeld die was gemaakt van aan elkaar geplakte lolly's. Op dat moment kwam Miranda terug. Neuriënd legde ze een stapel kleren op de toonbank.

Het eerste wat ze omhooghield, was een net jasje voor Alastair. Zo te zien was het van satijn, met een subtiel patroon in de diepgroene stof, en een zijden voering in lichter groen. Het was oud en raar, dat sowieso, maar niet op een gênante manier.

'Goed,' zei ze, wijzend naar Call en Aaron, 'nu zijn jullie aan de beurt.' Ze gaf hun alle twee een opgevouwen linnen pak.

Dat van Aaron was roomkleurig en dat van Call duifgrijs.

'Zelfde kleur als je ogen, Call!' Miranda leek zeer tevreden met haar eigen keuze toen Call en Aaron hun pak over hun shorts en t-shirt heen hadden aangetrokken. Ze klapte in haar handen en gebaarde dat ze in de spiegel moesten kijken.

Call staaarde naar zijn spiegelbeeld. Veel wist hij niet van kleren, maar het pak paste en hij zag er niet bizar uit. Eigenlijk zag hij er zelfs wel volwassen in uit. En dat gold ook voor Aaron in zijn kostuum. Door de lichte kleuren leken ze alle twee bovendien geweldig bruin.

'Is het voor een speciale gelegenheid?' vroeg Miranda.

'Dat kun je wel zeggen.' Alastair klonk heel tevreden. 'Ze krijgen beiden een prijs.'

'Voor, eh... vrijwilligerswerk voor de gemeenschap,' zei Aaron. Via de spiegel keek hij naar Call.

Call besloot dat het maar een halve leugen was, al viel hoofden afhakken meestal niet onder vrijwilligerswerk.

'Fantastisch!' zei Miranda. 'Ze zien er alle twee zo knap uit.'

Knap. Call had zichzelf eigenlijk nooit als knap beschouwd. Aaron was de knappe van hun tweeën. Call was klein, liep mank en had veel te scherpe gezichtstrekken. Maar ja, mensen die iets wilden verkopen moesten natuurlijk wel zeggen dat je er goed uitzag. In een opwelling haalde Call zijn mobieltje tevoorschijn, maakte een foto van hemzelf en Aaron in de spiegel en stuurde die naar Tamara.

Een minuut later kwam er een reactie. *Mooi*. Als bijlage zat er een kort filmpje bij van iemand die verrast van zijn stoel viel. Call schoot in de lach.

'Hebben ze verder nog iets nodig?' vroeg Alastair. 'Schoenen, manchetknopen... of iets anders?'

'Nou ja, overhemden natuurlijk,' antwoordde Miranda. 'En ik heb een heleboel mooie stropdassen...'

'U hoeft niet nog meer voor me te kopen, meneer Hunt,' zei Aaron met een bezorgd gezicht. 'Echt niet.'

'O, maak je daar maar geen zorgen over.' Alastairs stem klonk verrassend opgewekt. 'Miranda en ik zitten alle twee in de handel. We regelen wel iets met een ruil.'

Call keek naar Miranda en zag dat ze glimlachte.

'Hm, er ligt toevallig een kleine victoriaanse broche in je winkel waar ik mijn oog op had laten vallen...' zei ze.

Alastairs gezicht verstrakte een beetje, maar toen ontspande hij zich en begon te lachen. 'Nou, in ruil daarvoor nemen we zéker die manchetknopen. En schoenen, als je ze hebt.'

Toen ze eindelijk vertrokken, hadden ze enorme tassen vol kleren bij zich. Call voelde zich uitstekend. Ze reden terug naar huis, waar ze nog maar nauwelijks tijd hadden om te douchen en hun haar te kammen. Toen Alastair zijn slaapkamer uit kwam, rook hij naar een of ander ouderwets mannengeurtje, maar hij zag er prachtig uit in zijn nieuwe jasje en de zwarte broek die hij kennelijk nog ergens achter in zijn kast had weten te vinden. In zichzelf mompelend ging hij onmiddellijk op zoek naar zijn autosleutels. Call herkende in hem nauwelijks de in tweed jasje of overall geklede vader die altijd in en om het huis aan het werk was, de vader die hen de hele zomer had geholpen om van oude auto-onderdelen robots te bouwen.

Hij zag eruit als een vreemde, en daardoor kon Call niet anders dan denken aan wat er zo dadelijk stond te gebeuren.

De hele zomer had hij zich dik tevreden gevoeld vanwege de ondergang van de Vijand des Doods. Constantine Madden was al jarenlang dood, maar zijn geconserveerde lichaam had al die tijd in een griezelige tombe liggen wachten totdat zijn ziel erin teruggestopt zou worden. Niemand had dat echter geweten, en dus had de hele toverwereld voortdurend in spanning geleefd en afgewacht tot Constantine de Derde Magiëroorlog weer zou aanwakkeren. Toen Callum het afgehakte hoofd van de Vijand mee naar het Magisterium had genomen en daarmee het onomstotelijke bewijs had geleverd dat hij dood was, had de hele tovenaarswereld een zucht van verlichting geslaakt.

Wat de tovenaars niet wisten, was dat Constantines ziel voortleefde... in Call. Vanavond zouden ze in feite eer bewijzen aan de Vijand des Doods.

Hoewel Call er beslist niet op uit was om ook maar iemand kwaad te doen, was de dreiging van een hernieuw-

de Magiëroorlog absoluut niet van de baan. Constantines rechterhand, meester Joseph, voerde het bevel over een door Constantine opgericht leger van Chaoten. Bovendien bezat hij de machtige Alkahest, een wapen waarmee hij chaostovenaars zoals Aaron – en Call – kon vernietigen. Als hij dus geen zin meer had om te wachten totdat Call zich uit vrije wil bij hem aansloot, kon hij ook gewoon de aanval kiezen.

Call liet zich op een stoel naast de keukentafel zakken. Brutus, die onder de tafel had liggen slapen, leek Calls onrust te bespeuren en keek met zijn verontrustende spiraalogen naar hem op. Hoewel hem dat eigenlijk een goed gevoel zou moeten geven, voelde Call zich er juist nog slechter door.

Hij kon de stem van meester Joseph bijna horen: *Goed gedaan, Call. Door jouw toedoen vermoedt niemand in de hele tovenaarswereld ook maar enig gevaar. Een mens kan nou eenmaal niet aan zijn eigen aard ontsnappen.*

Die gedachte duwde hij meteen ver weg. De hele zomer had hij zijn best gedaan om niet voortdurend na te gaan of hij misschien toch tekenen vertoonde dat hij een Gemene Slechterik was. De hele zomer had hij tegen zichzelf gezegd dat hij Callum Hunt was, grootgebracht door Alastair Hunt, en dat hij niet dezelfde fouten zou maken als Constantine Madden. Hij was heel iemand anders. Hij bestónd.

Een paar minuten later kwam Aaron Calls kamer uit. Hij zag er stijlvol uit in zijn roomkleurige pak. Zijn blonde haar had hij naar achteren gekamd en zijn manchetknopen glommen. Hij leek minstens zo gelukkig als toen hij nog de dure kleren droeg die hij van Tamara's ouders had gekregen.

Of in elk geval leek hij gelukkig totdat hij Call opmerkte. Bezorgd nam hij hem op. 'Gaat het wel goed met je? Je ziet

een beetje bleekjes. Je wordt toch niet opeens bang voor al die aandacht, hè?’

‘Een beetje wel,’ zei Call. ‘Ik ben het niet gewend dat iedereen naar me kijkt. Nou ja, soms kijken mensen wel naar me vanwege mijn been, maar dat is iets heel anders.’

‘Stel je gewoon zoiets voor als de laatste scène van *Star Wars*. Je weet wel: iedereen juicht en prinses Leia reikt Han en Luke een medaille uit.’

Call trok zijn wenkbrauwen op. ‘En wie is in dat scenario prinses Leia? Meester Rufus soms?’

Meester Rufus was de leraar van hun leerlingengroepje in het Magisterium. Hij was ontoegankelijk, nors en wijs, en had heel wat minder haren dan prinses Leia.

‘Later,’ zei Aaron plechtig, ‘zal hij de gouden bikini dragen.’

Brutus blafte.

Alastair stak triomfantelijk zijn autosleutels omhoog. ‘Stelt het jullie misschien gerust als ik jullie beloof dat het vanavond vreselijk saai wordt? Er gaat echt niks bijzonders gebeuren. Het is zogenaamd een feest ter ere van ons, maar ik durf te wedden dat het eigenlijk vooral voor de Vergadering bedoeld is, zodat de leden zichzelf eens lekker kunnen feliciteren.’

‘Het klinkt alsof je eerder op zulk soort feestjes bent geweest!’ Call stond op. Hij streek bezorgd zijn pak glad – dat linnen kreukelde vreselijk snel. Nu al had hij zin om zijn spijkerbroek en t-shirt weer aan te trekken.

‘Je hebt Constantines polsband gezien uit de tijd dat hij samen met mij op het Magisterium zat,’ zei Alastair. ‘Hij won aan de lopende band prijzen. En dat gold voor ons hele groepje.’

Call had die polsband inderdaad gezien. Alastair had hem tijdens Calls eerste jaar op het Magisterium naar meester

Rufus gestuurd. Alle leerlingen van de school kregen een leren polsband met daarop stukjes metaal. Zodra een leerling aan een nieuw jaar begon, kreeg hij een nieuw stukje metaal. Ook zaten er stenen op de banden, die elk een bepaald succes of talent vertegenwoordigden. De band van Constantine had meer stenen dan Call bij wie ook had gezien.

Call streek met zijn vingers over zijn eigen polsband. Er zat nog het metaal van een tweedejaars op: koper. Net als op Aarons band glansde op die van Call bovendien de zwarte steen van de Makar. Toen Call zijn hand weer liet zakken kruiste zijn blik die van Aaron, en hij wist dat Aaron hetzelfde dacht als hij: vanavond zou hij, Call, een prijs krijgen en geëerd worden omdat hij iets goeds had gedaan – alweer iets waardoor hij meer op Constantine Madden ging lijken.

Alastairs gerammel met zijn autosleutels wekte Call uit zijn dagdroom.

‘Kom,’ zei Alastair. ‘De Vergadering vindt het vast niet leuk als de eregasten te laat komen.’

Brutus liep achter hen aan naar de deur. Daar liet hij zich jankend op de vloer ploffen.

‘Ah, mag hij mee?’ vroeg Call aan zijn vader terwijl ze naar buiten liepen. ‘Hij zal heel braaf zijn. En hij verdient eigenlijk ook een prijs.’

‘Absoluut niet,’ antwoordde Alastair.

‘Vertrouw je hem soms niet in de buurt van de tovenaars van de Vergadering?’ vroeg Call, al twijfelde hij onmiddellijk of hij het antwoord eigenlijk wel wilde horen.

‘Ik vertrouw de tovenaars van de Vergadering niet in zijn buurt,’ antwoordde Alastair met een strenge blik. Toen liep hij de deur uit en Call kon niet veel anders dan achter hem aan lopen.

HOOFDSTUK TWEE

Het Collegium was, net als het Magisterium, zo gebouwd dat het onzichtbaar was voor niet-tovenaars. Het lag onder de kust van Virginia, met spiraalvormige gangen diep onder het water. Call had wel gehoord over die locatie, maar toch kwam het onverwacht toen ze langs een pier liepen en Alastair opeens zei dat ze moesten stoppen.

Hij wees naar een rooster bij hun voeten, half verborgen onder bladeren en vuil. 'Als je je oor daartegenaan legt, hoor je meestal een ongelooflijk saaie lezing. Maar misschien klinkt er vanavond wel muziek.' Hoewel Alastairs woorden niet erg complimenteaus waren voor het Collegium, klonk er toch ook iets van verlangen door in zijn stem.

'Jij hebt hier nooit gezeten, toch?' zei Call.

'Niet als student,' zei Alastair. 'Van mijn hele generatie ging bijna niemand naar het Collegium. We hadden het

veel te druk met doodgaan in de oorlog!

Soms dacht Call (al was dat niet erg aardig) dat iedereen Constantine Madden beter met rust had kunnen laten. Oké, hij had vreselijke experimenten uitgevoerd waarbij hij chaos in de ziel van dieren plantte en zo chaoswezens creëerde. Oké, hij had doden weer tot leven gewekt in een poging de dood zelf te verslaan en zijn broer terug te brengen. Oké, hij had zo ongeveer alle toverwetten overtreden. Maar als iedereen hem met rust had gelaten, zouden een heleboel mensen misschien gewoon nog leven. Calls moeder zou nog leven.

En de echte Call zou ook nog leven, dacht hij onwillekeurig.

Alleen kon Call dat allemaal niet hardop zeggen, dus zei hij maar helemaal niets.

Aaron staarde over de golven naar de ondergaande zon.

Met Aaron de hele zomer lang over de vloer was het geweest alsof Call een broer had. Iemand om lol mee te maken, iemand die altijd in was voor een filmbezoekje of een robotgevecht. Tijdens de rit naar het Collegium was Aaron echter steeds stiller geworden. Tegen de tijd dat Alastair zijn zilverkleurige Rolls-Royce Phantom uit 1937 vlak bij de strandpromenade had geparkeerd en ze langs een raar standbeeld van Poseidon wandelden, zei Aaron praktisch helemaal niets meer.

‘Gaat het wel?’ vroeg Call terwijl ze verder liepen.

Aaron haalde zijn schouders op. ‘Ik weet het niet. Het is gewoon... Ik was er helemaal klaar voor om een Makar te zijn. Ik wist dat het gevaarlijk was en ik was bang, maar ik snapte wat ik moest doen. En als mensen me spullen gaven, wist ik waarom. Ik begreep wat ik ze in ruil voor die spullen schuldig was. Maar nu weet ik niet meer wat het inhoudt om een Makar te zijn. Ik bedoel, het is natuurlijk

geweldig dat we niet meer in oorlog zijn met de Vijand, maar wat moet ik nu eigenlijk...!

‘We zijn er!’ Alastair bleef staan.

Golven sloegen tegen de zwarte rotsen om hen heen, spatten uiteen in een zoutige mist en klotsten schuimend in kleine getijdenpoeltjes. Call voelde de fijne druppeltjes als een koele adem op zijn gezicht.

Call wilde iets zeggen om Aaron gerust te stellen, maar zijn vriend keek allang niet meer naar hem; hij tuurde fronsend naar een op de rotsen scharrelende krab. Het diertje kroop over een kluwen zeewier die was blijven hangen aan een stuk oud touw, waarvan de versleten uiteinden als uitwaaiierend haar in het water dreven.

‘Is dit wel veilig?’ vroeg Call toen maar.

‘Net zo veilig als alles wat met magiërs te maken heeft,’ antwoordde Alastair. Hij tikte met zijn voet op de grond in een snel, zich steeds herhalend ritme.

Eerst gebeurde er niets, maar toen klonk er een schrapend geluid. Een vierkant stuk rots schoof opzij en ze zagen het begin van een lange wenteltrap. De trap liep in een spiraal omlaag, net als die van de bibliotheek in het Magisterium. Het enige verschil was dat je hier geen rijen boeken zag, alleen de wenteltrap en, helemaal beneden, een glimp van een marmeren vloer.

Call slikte. Voor iedereen was dit een forse afdaling, maar voor hem leek het bijna onmogelijk. Halverwege zou zijn been al volkomen verkrampt zijn. En als hij struikelde, was het een akelig diepe val.

‘Eh...’ begon Call. ‘Ik geloof niet dat ik...!’

‘Laat jezelf opstijgen,’ zei Aaron zacht.

‘Wat?’

‘Levitatie is een vorm van luchtmagie. We zijn hier omringd door rots, door aarde en steen. Als je je afzet tegen

de rotsen stijg je op. Je hoeft niet echt te vliegen, zweef gewoon een paar centimeter boven de grond.'

Call keek even naar Alastair. Zelfs nu nog voelde het een beetje ongemakkelijk om toverkracht te gebruiken waar zijn vader bij was. Die had hem jarenlang voorgehouden dat magie slecht was, dat alle tovenaars slecht waren en hem wilden doden. Nu keek Alastair echter alleen even naar de lange trap omlaag en knikte kort.

'Ik ga wel eerst,' zei Aaron. 'Als je valt, vang ik je op.'

'Nou ja, dan donderen we in elk geval samen naar beneden.' Call zette voorzichtig één voet voor de andere en begon de trap af te dalen. Ver beneden zich hoorde hij stemmen en rinkelend serviesgoed. Hij haalde diep adem en probeerde toen de kracht van de aarde te voelen – ernaar te reiken, de kracht naar zich toe te trekken en zich vervolgens af te zetten, net zoals je je vanaf de rand van het zwembad afduwt, het water in.

Hij voelde iets aan zijn spieren trekken en daarna opeens lichtheid toen zijn lichaam opsteeg. Zoals Aaron had gezegd probeerde hij zichzelf niet hoger dan een paar centimeter boven de grond te laten zweven. Met net genoeg ruimte om de treden niet te raken, gleed hij omlaag. Hoewel hij het liefst tegen Aaron zou zeggen dat hij heus niet ging vallen, was het best fijn om te weten dat er hoe dan ook iemand klaarstond om hem op te vangen.

Ook het regelmatige geluid van Alastairs voetstappen was geruststellend. Voorzichtig daalden ze de trap af, Alastair en Aaron lopend en Call een stukje boven de treden zwevend. Een paar treetjes voor het eind van de trap liet hij zich zachtjes zakken. Zodra hij vaste grond raakte, struikelde hij.

Alastair stak meteen een arm uit om zijn schouder beet te pakken. 'Voorzichtig,' zei hij.

‘Er is niks aan de hand,’ zei Call nors. Snel hinkte hij de laatste treetjes af. Zijn spieren deden wel zeer, maar lang niet zo erg als wanneer hij zou hebben gelopen.

Aaron stond al beneden en grijnsde breed naar hem. ‘Tadaaaa! Ziehier: het Collegium!’

‘Wauw!’ Call had nog nooit zoiets gezien. De zalen in het Magisterium waren vaak prachtig, en sommige waren enorm, maar het waren altijd duidelijk ondergrondse grotten, uitgehakt uit de kale rotsen. Dit was iets heel anders.

Voor hen lag een enorme zaal. De muren, de vloer en de zuilen die het dak ondersteunden waren van wit marmer met gouden spikkeltjes. Aan een van de muren hing een wandkleed met daarop een plattegrond van het Collegium. Langs één kant van de zaal was een groot podium, waar bontgekleurde banieren achter hingen. Op de banieren stonden in gouden letters uitspraken van Paracelsus en andere beroemde alchemisten. ALLES STAAT MET ELKAAR IN VERBAND, stond op één vlag. VUUR EN AARDE, LUCHT EN WATER. ALLE ZIJN ZE SLECHTS ÉÉN DING: NIET VIER, NIET TWEE, NIET DRIE, MAAR EEN. WAAR ZE NIET SAMEN ZIJN, IS SLECHTS EEN INCOMPLEET DEEL.

Aan het plafond hing een enorme kroonluchter. Er bungelden grote, druppelvormige kristallen aan die het licht kriskras over de enorme menigte verstrooiden: leden van de Vergadering in gouden gewaden, meesters van het Magisterium in het zwart en alle andere gasten in elegante kostuums en jurken.

‘Luxe,’ zei Alastair grimmig. ‘Veel te luxe.’

‘Ja,’ zei Call. ‘Het Magisterium lijkt nergens naar. Ik had geen idee.’

‘Er zijn geen ramen,’ zei Aaron terwijl hij om zich heen keek. ‘Waarom zijn er geen ramen?’

'Waarschijnlijk omdat we onder water zitten,' antwoordde Call. 'Zou het glas niet breken door de druk?'

Voordat ze verder konden speculeren liep meester North, hoofd van het Magisterium, vanuit de menigte naar hen toe. 'Alastair. Aaron. Call. Jullie zijn laat.'

'Tja, dat onderwaterverkeer, hè,' zei Call.

Aaron gaf hem een por met zijn elleboog.

Meester North keek hem streng aan. 'Hoe dan ook, jullie zijn er. De anderen wachten al bij de leden van de Vergadering.'

'Meester North,' zei Alastair met een knikje. 'Mijn excuses dat we te laat zijn, maar wij zijn de eregasten. Zonder ons zouden jullie niet kunnen beginnen, toch?'

Meester North glimlachte zwakjes. Hij en Alastair zagen er beiden uit alsof ze het vreselijk vermoeiend vonden om beleefd tegen elkaar te doen. 'Kom mee.'

Aaron en Call keken elkaar even aan en volgden de twee volwassenen toen de zaal door. Hoe verder ze kwamen, hoe dichter de menigte werd en hoe meer mensen er tegen hen aan dromden. Ze staarden naar Aaron, en ook naar Call.

Een man van middelbare leeftijd met een buikje pakte Call bij zijn arm. 'Dank je wel,' fluisterde de man voordat hij weer losliet. 'Dank je wel dat je Constantine hebt gedood.'

Dus niet, dacht Call. Hij schuifelde verder terwijl vanuit de drom steeds weer handen naar hem werden uitgestoken. Sommige handen schudde hij, andere negeerde hij, en eentje gaf hij een high five, waarna hij zich belachelijk voelde. 'Gaat het bij jou altijd zo?' vroeg hij aan Aaron.

'Pas sinds vorige zomer,' zei Aaron. 'Maar ik dacht dat je juist een held wilde zijn.'

Nou ja, het is in elk geval beter dan een schurk zijn,

dacht Call, maar hij hield zijn mond dicht.

Eindelijk kwamen ze op de plek waar de leden van de Vergadering op hen stonden te wachten, gescheiden van de rest van de zaal door zwevende zilveren touwen. Anastasia Tarquin, een van de machtigste leden van de Vergadering, stond met Tamara's moeder te praten. Tarquin was een uitzonderlijk lange, al wat oudere vrouw met een enorme bos opgestoken zilverwit haar, en Tamara's moeder moest haar hoofd in haar nek leggen om haar te kunnen aankijken.

Tamara stond bij Celia en Jasper. Alle drie lachten ze ergens om. Het was de eerste keer dat Call Tamara zag sinds het begin van de zomer. Ze droeg een heldergele jurk waar haar bruine huid prachtig bij afstak. Haar haar viel in zware, donkere golven langs haar gezicht en over haar rug. Celia had iets raars en elegants en ingewikkelds met haar blonde haar gedaan. Ze droeg een zeegroen geval van gaas dat om haar heen leek te wolven.

Beide meisjes draaiden zich om naar Call en Aaron. Tamara's gezicht begon te stralen en Celia glimlachte. Het voelde alsof Call een stomp in zijn maag had gekregen. Het gekke was alleen dat het geen onplezierig gevoel was.

Tamara rende naar Aaron toe en omhelsde hem kort. Celia bleef staan, alsof ze plotseling verlegen was geworden. Jasper kwam naar Call toe en sloeg hem op zijn schouder, wat een opluchting was, omdat Call van Jasper tenminste niet het gevoel kreeg dat de hele wereld kapseisde. Jasper zag er gewoon even zelfingenomen uit als altijd, met zijn met gel recht overeind geboetseerde donkere haar.

'Zo, en hoe is het met de ouwe vdd in hoogsteigen persoon?' fluisterde Jasper, waardoor Call even ineenkromp. 'Jij bent de ster van dit hele gebeuren.'

Call vond het vreselijk dat Jasper de waarheid over hem

kende. Hij wist vrij zeker dat Jasper zijn geheim nooit zou doorvertellen, maar die ellendeling maakte er wel voortdurend toespelingen op en zat hem te stangen zo vaak hij maar kon.

'Kom,' zei meester Rufus. 'De tijd vliegt. Er wacht een ceremonie op ons, of we dat nu willen of niet.'

Onmiddellijk werden Call, Aaron, Tamara, Jasper, meester Rufus, meester Milagros en Alastair meegenomen het verhoogde gedeelte op. Terwijl ze wegliepen, zwaaide Celia naar ze.

Call wist dat het fout zat zodra hij zag dat er stoelen op het podium stonden. Stoelen betekenden een lange ceremonie. En hij had het bij het rechte eind. De ceremonie ging voorbij in een waas, maar wel een eindeloos, vreselijk saai waas. Enkele leden van de Vergadering hielden een toespraak over hoe belangrijk zij persoonlijk voor de missie waren geweest. 'Zonder mij hadden ze dit nooit voor elkaar gekregen,' zei een blond lid dat Call nooit eerder had gezien. Meester Rufus en meester Milagros werden geprezen omdat ze zulke geweldige leerlingen hadden. Meneer en mevrouw Rajavi werden geprezen omdat ze zo'n dappere dochter hadden. Alastair werd geprezen omdat hij met zoveel toewijding hun expeditie had geleid. De kinderen werden de hemel in geprezen als de grootste helden van hun tijd.

Ze kregen applaus, werden op beide wangen gezoend en op hun schouders geslagen. Alastair kreeg een enorme medaille, die slingerend aan een lint om zijn hals hing. Toen ze voor de zesde keer opstonden voor wéér een nieuwe ronde applaus begon Calls vader er enigszins wanhopig uit te zien.

Niemand sprak over afgehakte hoofden, over het misverstand dat Alastair zich bij de vijand had aangesloten,

of over het feit dat niemand bij het Magisterium ook maar een flauw idee had gehad dat de kinderen met een missie bezig waren. Iedereen deed alsof alles vanaf het begin af aan zo gepland was geweest.

Ze kregen allemaal hun polsband voor het Bronsjaar en een glinsterende rode berilsteen om het belang van hun daad te onderstrepen. Call vroeg zich af waar de rode steen precies voor stond – elke kleur steen had zijn eigen betekenis: geel voor genezing, oranje voor moed, enzovoort.

Call stapte naar voren zodat meester Rufus de steen aan zijn polsband kon bevestigen. De rode beril klikte vast, als een slot dat wordt dichtgedraaid. ‘Callum Hunt, Makar!’ riep iemand in de zaal. Iemand anders stond op en schreeuwde Aarons naam. Call liet het geschreeuw als een raadselachtige vloedgolf over zich heen spoelen. ‘Call en Aaron! Makari’s, Makari’s, Makari’s!’

Call voelde een hand langs zijn schouder strijken.

Het was Anastasia Tarquin. ‘In Europa juichen ze niet als ze ontdekken dat iemand een chaostovenaar is. Dan doden ze hem.’

Geschokt draaide Call zich om, maar ze liep alweer weg tussen de andere leden van de Vergadering door.

Meester Rufus, die haar opmerking duidelijk niet had gehoord – alleen Call had haar kunnen verstaan – liep naar Aaron en Call toe. ‘Makari’s,’ begon hij. ‘Dit is niet alleen een feest. We hebben ook iets te bespreken.’

‘Hier?’ vroeg Aaron zichtbaar verbaasd.

Rufus schudde zijn hoofd. ‘Het is tijd dat jullie iets zien wat weinig leerlingen ooit te zien krijgen. De commandokamer. Kom maar met me mee.’

Toen Aaron en Call door de drukte werden weggeleid keek Tamara ze bezorgd na.

‘De commandokamer?’ mompelde Aaron. ‘Wat is dat?’